

[Himmelstrup.]

Det fremgår heraf, at Danmark ved denne lejlighed har sluttet specialaftale med 16 lande, hvoraf de fleste aftaler ikke betyder ret meget, men der er dog grund til at fremhæve, at den aftale, som er sluttet med Italien, spiller en vis rolle for afsætningen af vore landbrugsprodukter, nemlig med hensyn til ostetolden og ved nedsættelsen af den italienske told på slagtet fjerkræ og ligeledes ved en beskedne nedsættelse af hestetolden.

Jeg mener også, det er af betydning, at Vesttyskland nu er kommet ind i dette arbejde, og ved selve konferencen i Torquay har Danmark også opnået enkelte ting til stabilisering af afsætningen til Vesttyskland. Man kan jo så trøste sig med, at når der ikke er opnået meget, er der heller ikke ydet så forfærdelig meget. Efter den opgørelse, som den højtærede finansminister har givet i sit forslag om ændringer i toldsatserne, skulle nedgangen i toldindtægterne som følge af de nedsættelser, der nu sker i den bestående toldlov, kun andrage et beløb på ca. 300 000 kr. Det er jo et meget beskedent beløb, betydeligt mindre end det resultat, man nåede ved Ancey-protokollen.

Det ligger i sagens natur, at partiet venstre udfra sin af liberale synspunkter prægede opfattelse af hele dette spørgsmål kunne have ønsket, at man var kommet betydeligt videre. De tilbudslister, som er kommet fra dansk side, har altid været beskedne, og partiet venstre er gennemgående af den opfattelse, at man måske kunne være gået videre med hensyn til reduktion af enkelte toldsætter — så kunne man muligvis have opnået noget mere. Det er ikke sket. Det hænger måske sammen med forestillingen om, at det, man kalder det danske toldniveau, er meget lavt, og det er det måske også. Hvis det overhovedet er muligt at operere med et begreb som et gennemsnitligt toldniveau, må det for et land som Danmark blive meget lavt, fordi vi indfører så store mængder råstoffer, der efter sagens natur må være toldfri. I fjor, da vi ratificerede Ancey-protokollen, diskuterede vi jo det samme spørgsmål ret indgående, og under den udvalgsbehandling, som fandt sted, bad udvalget den højtærede finansminister om at foretage en almindelig beregning over, hvor høje de danske vægt- og styktoldsætter var i procent af værdien på et meget stort antal områder. Denne beregning, som finansministeriet foretog i sommeren 1950, viser i virkeligheden, at på visse områ-

der er de danske toldsætter slet ikke så små, som man almindeligvis vil gøre dem til.

Jeg skal iøvrigt ikke gå i enkeltheder med hensyn til det forelagte forslag til rigsdagsbeslutning. Der er naturligvis foregået et forberedende arbejde. Administrationen har rådført sig med det udvalg, som i bemærkningerne kaldes administrationens toldforhandlingsudvalg, der væsentlig består af repræsentanter for erhvervslivet, og med det af rigsdagen nedsatte toldforhandlingsudvalg. Vi har haft en række møder i dette udvalg, både forud for forhandlingernes påbegyndelse og under de løbende forhandlinger i Torquay.

Gennemgående er der opnået enighed mellem ministeren, administrationen og toldforhandlingsudvalget. Dog var der et enkelt punkt, hvor der kom visse divergenser frem, og det vil jeg gerne have lov til at nævne, idet det kan komme til at spille en rolle under senere toldlovsbehandlinger. Jeg tænker på den nyhed, som findes i forslaget til rigsdagsbeslutning for Danmarks vedkommende og måske også for andre landes vedkommende, og som kaldes for modifikationer, disse forbeholdsprocenter med hensyn til eventuelle kommende toldsætter. I forslaget til rigsdagsbeslutning, bilag III, omtales det omfang, i hvilket Danmark har krævet og også fået disse modifikationer. Forholdet er jo det, at man i Torquay ikke alene har forhandlet om nye overenskomster mellem de enkelte lande, men også har forlænget de bestående protokoller. Både Genève-protokollen og Ancey-protokollen er blevet forlænget i 3 år; de skulle ellers udløbe den 1. januar i år.

Kravet om forlængelse af disse overenskomster, som indeholdt binding af en række specifikke toldsætter, altså vægttoldsætter, mødtes fra visse sider her i Danmark med kravet om, at man indenfor den 3-årige periode, som forlængelsen skulle omfatte, måtte forbeholde sig ret til at konvertere de pågældende ved Genève-protokollen og Ancey-protokollen bundne vægttoldsætter til værditoldsætter indenfor visse fastsatte maksima. Jeg kan godt forstå, at dette krav kan komme frem. Det spørgsmål, der kom til at foreligge, var dernæst spørgsmålet om, hvilken grænse man skulle sætte for disse værditoldsætter, og det forslag, som fremkom dels fra delegationen i Torquay, dels fra administrationen her i København, indeholdt muligheder for overgang til ret høje værditoldsætter, helt op til 20—25 pct. af værdien. Det var visse medlemmer af rigsdagens toldforhandlingsudvalg